

ще му дадатъ твърде малко, и започналъ да се занимава самъ, намирайки, че книгитѣ ще му дадатъ повече.

Нютонъ не само четѣлъ книги, но силно се вдълбочавалъ въ прочетеното.

Защо падатъ предметитѣ. Въ 1665 година, поради върлуващата чума, Нютонъ билъ принуденъ да се върне за известно време въ Вулсторпъ. Тукъ той обичалъ да седи подъ едно ябълково дърво въ градината на къщата. Веднажъ, като седѣлъ подъ дървото, предъ него паднала една ябълка. Нютонъ изтръпналъ, впилъ очи въ ябълката и дълго останалъ загледанъ въ нея. Въ тоя мигъ у него се явилъ въпросътъ: защо изобщо падатъ предметитѣ къмъ земята? Коя сила ги тегли надолу, а не ги заставя да висятъ въ въздуха.

Така неподвиженъ и замисленъ той останалъ нѣколко часа, безъ да мръдне. Презъ това време майка му не веднажъ минавала край него: съ очудване го поглеждала и си мислѣла, че е заспалъ. Най-после, разтревожена отъ необикновеното изражение на лицето му, тя тихо извикала:

— Исакъ!

Но синътъ не се обаждалъ, и продължавалъ да гледа съсрѣдоточено предъ себе си и безвучно мърдалъ устнитѣ си.

Хенриета (майка му) сложила ржката си върху рамото му и извикала по-високо:

— Синко, време е да ядемъ.

Исакъ бавно отправилъ очи къмъ майката си, като че ли съ усилие се откъсвалъ отъ нѣщо. Следъ това очитѣ му свѣтнаели, станалъ отъ стола, прегърналъ майка си и я разцѣлувалъ.